

บันทึก

เรื่อง การคิดเวลาปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามมาตรา ๓๔ (ข)

แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ. ๒๕๐๕

สำนักเลขาธิการคณะกรรมการได้มีหนังสือที่ สร.๐๔๐๓/๔๙ ลงวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๑๐ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาของกระทรวงมหาดไทยเกี่ยวกับการคิดเวลาปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ตามมาตรา ๓๔ (ข) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ. ๒๕๐๕ ความละเอียดปรากฏตามบันทึกปัญหาข้อกฎหมายของกระทรวงมหาดไทย ซึ่งข้อเท็จจริงในเรื่องนี้มีว่า บุคคลผู้หนึ่งมีเวลาประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมในสาขาวิศวกรรมไฟฟ้า ๕ ปี สาขาวิศวกรรมเครื่องกล ๕ ปี และสาขาวิศวกรรมเหมืองแร่ ๔ ปี รวมเวลาปฏิบัติงานทั้งสิ้น ๑๔ ปี และ ก.ว. ได้ออกใบอนุญาตประเภทวุฒิวิศวกรสาขาวิศวกรรมเหมืองแร่ให้บุคคลนั้นไปแล้ว ต่อมา หากบุคคลนั้นจะขอรับใบอนุญาตประเภทวุฒิวิศวกรในสาขาอื่นอีก โดยขอถือเอาเวลาประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม ๑๔ ปี ที่ใช้ในการขอรับใบอนุญาตประเภทวุฒิวิศวกร สาขาวิศวกรรมเหมืองแร่นั้นมาประกอบการพิจารณาครั้งหลังนี้อีก เช่นนี้ กระทรวงมหาดไทยพิจารณาเห็นว่า หากจะหักเวลาประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมจำนวน ๑๐ ปี สำหรับการขอรับใบอนุญาตประเภทวุฒิวิศวกร สาขาวิศวกรรมเหมืองแร่ ออกจากเวลาปฏิบัติงานทั้งหมดก็จะเหลือเวลาปฏิบัติงานสำหรับการขอรับใบอนุญาตในสาขาอื่นอีกเพียง ๔ ปี ซึ่งจะทำให้บุคคลดังกล่าวขอรับใบอนุญาตประเภทวุฒิวิศวกรในสาขาอื่นอีกไม่ได้ เพราะมีเวลาปฏิบัติงานไม่ครบ ๑๐ ปี แต่เกรงว่าจะไม่ขัดกับข้อความในมาตรา ๓๔ (ข) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ. ๒๕๐๕ กระทรวงมหาดไทยจึงขอหารือเพื่อถือเป็นแนวทางปฏิบัติว่า ผู้ขอรับใบอนุญาตดังกล่าวจะนำเวลาประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม จำนวน ๑๔ ปี มาใช้ประกอบการพิจารณาขอรับใบอนุญาตประเภทวุฒิวิศวกรในสาขาอื่นอีกได้หรือไม่ และถ้า ก.ว. จะพิจารณาหักเวลาปฏิบัติงาน สำหรับการออกใบอนุญาตสาขาแรกออก แล้วนำเวลาที่เหลือมาประกอบการพิจารณาการออกใบอนุญาตในสาขาที่ขอเพิ่มเติมมาจะเป็นการดำเนินการที่ขัดกับมาตรา ๓๔ (ข) ดังกล่าวนั้นแล้วหรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๗) ได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย และได้พิจารณาบทบัญญัติของกฎหมายแล้ว เห็นว่าการออกใบอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมตามบทเฉพาะกาล แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ. ๒๕๐๕ นั้น นอกจากที่กำหนดได้ในมาตรา ๓๔ (ก) แล้ว ก.ว. มีอำนาจพิจารณา

ออกใบอนุญาตประเพณีวิศวกรไว้ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๔ (ข) แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพวิศวกรรม พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งบัญญัติว่า

“ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตมีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๙ (๑) และได้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับวิชาชีพวิศวกรรมควบคุมในสาขาใดสาขาหนึ่งหรือหลายสาขารวมกันเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามปีก่อนวันที่กฎกระทรวงออกตามมาตรา ๖ ใช้บังคับ ก.ว. จะออกใบอนุญาตให้ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นสามัญวิศวกรในสาขาหนึ่งสาขาใดหรือหลายสาขาก็ได้

ระยะเวลาสามปีใน (ข) ให้เปลี่ยนเป็นสิบปีสำหรับการขอรับใบอนุญาตเป็นวุฒิวิศวกร”

บทกฎหมายดังกล่าวให้อำนาจ ก.ว. ที่จะออกใบอนุญาตให้เป็นสามัญวิศวกรหลายสาขาก็ได้ และไม่มีบทกฎหมายใดกล่าวว่าการนับเวลาดังนั้นเป็นรายสาขา คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่าความในวรรคสองอันว่าด้วยวุฒิวิศวกรก็เช่นเดียวกัน ฉะนั้น เมื่อวิศวกรได้รับใบอนุญาตให้เป็นวุฒิวิศวกรในสาขาใดแล้ว จะมาขออีกสาขาหนึ่งโดยถือเวลาเดิม ก็ย่อมกระทำได้ ก.ว. จะอ้างว่าการนับเวลาดังนั้นเป็นรายสาขาหาได้ไม่ แต่ ก.ว. จะออกใบอนุญาตให้หรือไม่นั้นต้องแล้วแต่กรณีวินิจฉัยของ ก.ว. ความในมาตรา ๓๔ (ข) ไม่ได้บังคับ ตรงกันข้ามกลับให้อำนาจ ก.ว. เช่นว่า

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๕๑๐